

एक सुखद अनुभव (कहाणी शाळेच्या गणवेशाची)

ही सत्य घटना आहे, मी शालेय विद्यार्थी असतानाची, तो एक दिवस जो माझ्या आयुष्यामध्ये कोरला जाईल याची मला कल्पना नव्हती. काही कारणामुळे त्या दिवशी मला शाळेचा गणवेश उपलब्ध झाला नाही आणि मी तसाच वेगळे कपडे घालून शाळेत गेलो. त्या दिवशी गणवेशाअभावी मला शाळेत/वर्गात बसण्यास परवानगी मिळाली नाही. त्या क्षणी अगदी एकटा झालो होतो. शाळेपासून घर दूर होते. वर्गात बसू न देण्याचे दुःख होते, एक टक कोठे बघत होतो तेच कळत नव्हते. त्याच क्षणी एक हात खांद्यावर पडला आणि मी सुखावलो. हात होता माझ्या मित्राचा. मला काही शब्दात सांगावे लागले नाही. माझा मित्र होता तो. त्याने मला त्याच्या घरी नेले. त्याचे घर अगदी जवळच होते. आज वर्गात बसायला मिळणार याचा आनंद मला झाला होता परंतु घरातील मोठी माणसे एवढी मोठी असतात याची कल्पना नव्हती. काही कारणामुळे त्याला घरातील व्यक्तींनी साथ दिली नाही आणि आम्ही तसेच खाली हात परत आलो. एवढेच नव्हे तर बरेच काही नको ते काही घरातून ऐकून आलो, मनाचे ओझे अधिक करून आलो. विषय सोपा करावयास गेलो पण अवघड करून आलो आणि त्या दिवशी वर्गात बसण्यास मुकलो.

पुढे तो मित्र माझ्या हॉस्पिटलमध्ये आला. त्याचे डोळे भरून आले होते. त्याला त्याचे अश्रू आवरेनात, शब्दही फुटेनात. तो अधिकच रडू लागला. तो एक दिवस पुन्हा एकदा त्याच्यापुढे जिवंत झाला होता आणि त्या आठवणी पुन्हा भरून आल्या होत्या. मी त्याला सावरले आणि अलगद जवळ घेतले.

पुन्हा एकदा ती आठवण मी म्हणून उभी राहिली. तो दिवस होता पालक दिन. त्या दिवशी मला माझ्या शाळेकडून निमंत्रण आले होते. प्रमुख वक्ता म्हणून होमियोपॅथी उपचार पद्धतीबद्दल बोलण्यासाठी आणि एवढेच नाही तर त्याच शाळेतील गरजू विद्यार्थ्यांना गणवेश वाटप करण्याची. पाणवलेल्या डोळ्यांनी आणि भरलेल्या मनाने कार्यक्रम कसा आणि कधी संपला हे कळलेच नाही !

पालक दिनानिमित्त सौ. विमलाबाई गरवारे हायस्कूल, प्रभात रोड, पुणे, फेब्रुवारी २००६, डॉ. अमरसिंह द. निकम यांच्या भाषणाचे केलेले शब्दांकन.